Paulus <Diaconus> [Editor]; Surgant, Johann Ulrich [Editor]: Homiliarius doctorum de tempore et de sanctis a Paulo Diacono collectus
Basel: Nicolaus Kesler, 1498 Seite 219

allegat necessitatē: pulsat ꝛ nullus respõdet de ia
nitorib⁊: q꞉ oēs tenuerat somnus. Nõ angeli: nõ
archangeli: nõ ꝓphete: nõ ministri. Et ille pulsat:
q̃uis nemo r̃ndeat. Qñqꝫ paterfamilias ad īpor/
tunitatē pulsantꝭ r̃ndit ille de interiorib⁹ sacris:
de throno q̇etis: q̇d pulsas sine tēpe q̇ piger fuisti
cū tpe? Dies fuit ꝛ in lumīe nõ ambulasti: nox su
ꝑuenit: ꝛ pulsare cepisti. Excusat tps: q̇ꝺ improb⁊
querit affectus. Iā pueri quiescūt ꝛ nõ est dignū
vt ꝓpter te iniuriā patiant̄. Anteqꝫ venires diuti
us vigilauerūt: mõ ꝓ tempe quieuerūt. Nõ est q̇
possit tibi dare r̃nsum. Et ille: Dñe a te peto: ad te
pulso. Immo te pulso: tu es ianua: tu surge: da
mihi miscđiā: q̇ nõ es dedignat⁹ de luto limi for/
mare viscera mea. Ministerio nõ indiges: q꞉ oīa
potes. Sꝫ si pueri tui dormiūt: tu nõ dormis qui
custodis isrl̄. Gratis peto: sub gr̃a mendico: non
sub lege ꝓsumo. Sꝫ si lex ꝛ ꝓphe vsqꝫ ad iohānē:
sed tua gr̃a nõ hꝫ finē. Quo euenerūt pueri tui: ꝓ
phete tui: ꝛ ego noui. Sed tu dñe qui es initiū et
finis: ꝑmus ꝛ nouissim⁹: noli ad me tediare nouis
sima hora noctis petentē: q̇ nocte media captiuaꝫ
duxisti captiuitatē. Quid faciet paterfamilias tā/
ti ꝑseueratoris voce ꝯstrictus? Nõ excitat ꝓphaꝫ
nõ immittit angelū: nõ archangelū. Ipe surgit et
dabit illi q̃ztū desiderat. Bene ꝑtinax ille petitor
ꝛ nocturn⁹ mēdicator ad hospitē ꝓpriū repedauit:
diues fact⁹ refecit: nec hospes ab hospite refectus
discessit. Quis est iste hospes rogo vos fratres qui
in nocte venit: ꝛ imparatū hospitē inuenit? Im/
mo ideo nocte venit hospes in ꝑpetua ꝛ deficiēte
pauꝑtate. In nocte venit hospes gr̃a: in summa
ignorātia: in magna egētia. Immittit tristiciam
Ps.117. qñ dicit nocturnus petitor: In tribulatione in/
uocaui dñm: ꝛ exaudiuit me in latitudine. Et ite
Ps.33. rū: Multe tribulatiões iustoꝝ: ꝛ de oīb⁊ his li/
berauit eos dñs: qm̄ ꝓxim⁹ ē. Ideo hospes supue
nit improuisus subito cū q̇spiā tedio afficit̄ ꝑsiu/
raꝝ. Supuenit illi orādi desideriū: flēdi arripiēs
votū. Illa hora hospes venit gr̃a: vt cõpungat cõ
sciētiā ne in sua moriat̄ egentia: sed eat ꝛ petat ad
diuitē nõ suis meritis: sꝫ meritis hospitis venien
tis: ꝛ accipiat tres panes: vt in patre ꝛ filio ꝛ spū/
sancto possit ꝛ ipe pascere ceteros indigētes. Quic
q̇d boni cogitauerit hõ: subito corde ꝑcussus: sciat
q꞉ hospes ille venit de celo. Et bene venit q̇ nocte
venit. In tribulatiõe subuenit: nõ ingerēs tediū:
sꝫ affectū. Et q꞉ dñs xp̄s ad discipulos suos clau/
sis ostijs in tribulatiõe venit: nõ sperat⁹: sꝫ opta/
tus: salutauit in pace: ꝛ hospes hospites suos refe
Apoc.3. cit in pace. Nonne ē hospes ille q̇ dicit: Ecce sto et
pulso: si q̇s apuerit mihi: intrabo ꝛ cenabo cū illo:
ego ꝛ pater me⁹? Quā bona dom⁹: vbi pater ꝛ fili⁹
ingredit̄ hospes amic⁹ q̇ ꝛ spūssctūs. Ipe ibi ex/
hibet in domo pauꝑis in hospitio puritatis diū/
sa pulmētaria ꝓpter cenā dñicā. Que sūt ista pul/
mentaria? Gaudiū: lõganimitas: ꝯtinētia: fides
castitas. Tāmē nõ pigeat hospitē suscipe dñm:
ipe secū portat dulcedines delitiarū: vt pascat ibi
letātes exercitus angeloꝝ. Cū illo hospite pax est
ꝛ iocūditas: qui venit ad hospitē suū: nõ torque/
re sed pascere: nõ expoliare sed reuestire: nõ ꝑcute
re sed sanare: ipm hospitē semꝑ aptis cordis no=
stri ianuis suscipiam⁹: ꝛ nunqꝫ nobis dñabit̄ ty/
rannus inimicus: ꝛ in oībus xp̄o donante ei⁹ mā
data seruemus. Amen.

Feria secunda Joh. III.

In illo tēpore. Di=
xit iesus disci. s. Sic deus dilexit mundum
vt filiū suū vnigenitū daret vt omnis qui cre
dit in ip̄o nõ pereat sed habeat vitā eternā.
Et reliqua. Omelia beati Augustini.

Vota nostri cordis intētio fr̃es ad euan
geliū ferat̄: nemo aliunde cogitet. Si
cem̄ totus q̇ adest vix capit: qui se ꝑ cogi
tatiões diuersas diuidit: nõne ꝛ q̇ꝺ ce/
perit fūdit. Audite aurib⁊: accipite mētib⁊ dilectis
simi loquētib⁊ nobis: sed ip̄o docēte q̇ nõ recedit a
nobis. Dñs dicit cõmendās charitatē patris ī no
bis: quā exhibuit ipe fili⁹ moriēdo ꝓ nobis: quõ
cū legeret̄ audistis. ¶ Sic em̄ de⁹ dilexit mūduꝫ Tex.
vt filiū suū vnigenitū daret: vt oīs qui credit in
ip̄o nõ ꝑeat. Eteni fili⁹ mortu⁹ est: ꝛ ipa morte li/
berauit nos a morte: morte occisus mortē occidit.
Et nostis fratres charissimi: q꞉ mors ista diaboli
inuidia intrauit in mūdū. De⁹ mortē nõ fecit: scri Sap.1.
ptura loquit̄: nec letat̄ inq̇t in ꝑditionem hoim.
Creauit em̄ vt essēt oīa. Sꝫ q̇d ibi ait? Inuidia Sap.2.
diaboli mors intrauit in orbē terraꝝ. Ad morteꝫ
em̄ diabolo ꝓpinatā non venit hõ vi adductus.
Nõ em̄ cogēdi potētiā diabol⁹ habebat: sed ꝑsua/
dēdi ꝟsutiā. Nisi ꝯsētires nihil inuexerat diabo/
lus. Cõsēsio tua o hõ te ꝑduxit ad mortē. A mor/
tali mortales nati: ex mortalibus mortales facti.
Ab adā oēs hoies mortales. Jesus aūt filius dei
ꝟbū dei: ꝑ q̇ꝺ facta sūt oīa: vnic⁹ eq̄lis pr̄i mortal̄
fact⁹ ē. Quia ꝟbū caro factū ē ꝛ hitauit in nobis. Joh.1.
Ergo mortē suscepit ꝛ mortē suspēdit in cruce: et
de ipa morte liberant̄ mortales. Q̇ꝺ in figura fa/
ctū est apud antiq̇s: cõmemorauit illud dñs: Et Joh.3.
sicut inq̇t exaltauit moyses serpentē in eremo: ita
exaltari oportet filiū hois: vt oīs q̇ credit in ip̄m
nõ ꝑeat: sꝫ habeat vitā eternā. Prosternebatur ī Nume.21.
eremo ppl̄s isrl̄ morsib⁊ serpētiū: dictū ē a dño ad
moysen vt faceret serpētē eneū: ꝛ exaltaret ī ligno
ā moneretqꝫ ppl̄m: vt si q̇s morsus esset a serpēte:
illū serpētē exaltatū in ligno attēderet. Factū est.
Mordebant̄ hoies: intuebant̄: sanabant̄. Quid
sūt serpētes mordētes? Pctā de mortalitate car/
nis. Quis ē serpens exaltat⁹? Mors dñi in cruce.
Quia em̄ a serpēte mors: ꝑ serpētis effigiē figura/
ta ē. Mors serpētiū letalis: mors dñi vitalis. Er
go fr̃es vt a pctō sanemur: xp̄m crucifixū intuea/
mur. Quõ q̇ intuebant̄ illū serpētē eneū in deser/
to nõ ꝑibāt morsib⁊ serpētiū: sic q̇ intuentur fide
mortē xp̄i: sanant̄ a morsib⁊ pctōꝝ. Sed illi sana
bant̄ a morte ad vitā tpalē: hoc aūt ait vt habeāt
vitā eternā. Seq̇t̄: ¶ Nõ em̄ misit de⁹ filiū suū ī Tex.
mūdū vt iudicet mūdū: sꝫ vt saluet̄ mūd⁹ ꝑ ip̄m.
Ergo q̃ztū in medico ē: sanare venit egrotū. Ipe
se interimit: q̇ ꝑcepta medici obseruare non vult.
Venit saluator in mūdū. Quare saluator dict⁹ est
mūdi: nisi vt saluet mūdū: nõ vt iudicet mūdū?
Saluari nõ vis ab ip̄o: ex te iudicaberis. Et q̇d
dicā iudicaberis? Vide q̇d dicat. ¶ Qui credit in Tex.
eū nõ iudicat̄. Qui aūt nõ credit: q̇d sperabis di/
ctuꝝ nisi iudicet̄? ¶ Iā inq̇t iudicat⁹ ē. Nõdū ap Tex.
paruit iudiciū: sꝫ iā factū ē iudiciū. Nouit ei dñs
q̇ sūt ei⁹. Nouit q̇ ꝑmaneāt ad coronā: q̇ maneāt
ad flāmā. Nouit ī area sua triticū: nouit paleā: nõ

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-469/0219
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG